"Jestli to teď vydrží, tak ráno vyplouváme!", vybafnul jsem na mamku, která nedůvěřivě pozorovala moje počínání. Uprostřed pokoje se válel prázdný gumový člun a byl podobný chcíplé velrybě vyvržené na pobřeží. Na jeho boku žehlička se dvěma činkami zatěžovala záplatu velikosti školního sešitu, která byla příčinou všeho mého trápení.

"Jedeme na vodu," oznámil mi suše před několika dny můj přítel Boris, který mne na jaře posadil do závodní kanoe s mým naprosto stejně nezkušeným kolegou a v dobrém úmyslu vychovat z nás vodáky odstrčil loď do syčících vln překypující Berounky v čase povodňových poplachů. Vodáky jsme tehdy byli asi deset sekund a bylo to podezřele podobné kolotoči. Pak jsme se změnili v potápěče. Slavnostně jsem odpřísáhl, že do lodi mě už nikdo nedostane. A byl klid.

Teď se do mě přítel Boris začal navážet a v očích mu hrálo zlé veselí: "Prej máš novou holku," začal, "tak sem myslel, že bych vám pučil ten svůj starej gumák, do něj se voba vejdete, a že byste jeli s náma. Vyrážíme příští pátek na tejden na Vltavu!"

To si trochu nadsadil - neměl jsem novou holku, ale tu úplně první v životě. A snad proto jsem přikývnul. Byl jsem úplně zblblý a ochotný k čemukoli, abych se trochu ukázal. Dokonce se jsem se ještě těšil...

"Víš, ale je tady maličkej zádrhel," chladil mne, "ten člun má pár starejch děr a hlavně jednu novou, nezalepenou. Dám ti k tomu lepidlo a kus gumy a dělej, jak umíš. Schne to akorát den."

Brzo u nás zazvonil, pádla v ruce a člun na zádech v loďáku. "Tak se ukaž, blamáž, máš na to ještě tři dny. Chci tě vidět v pátek v šest ráno na hlaváku!" Podal mi ruku a vypařil se. Nadšeně jsem rozvinul koráb vonící rybinou a gumou, zabral celou ložnici, a namatlal očištěnou gumu lepidlem, přiložil záplatu, zatížil a šel spát. U srdce mi bylo sladko. Moje milá souhlasila a tak nás čeká celý týden v jedné lodi, s jedním ešusem, jedním stanem a jedním srdcem... V sedmnácti není ke štěstí víc zapotřebí.

Po dvou dnech jsem zkusil nafouknout prasklou komoru lodě. Šlapal jsem zuřivě na nafukovací

želvu a bok se pěkně klenul, už začínal skoro zvonit při poklepu, už to vypadalo dobře

P R Á S K !

Záplata se odchlípla a na mne se ironicky zašklebila zející trhlina.

"Ještě zbývají skoro dva dny, času dost, Nikolko," povídal jsem své vyvolené. "Připrav si pár věcí na týden, zítra přijdu s loďákem a začnem balit." Spočinula mi v náručí: "Už se tolik těším, Leo. A co si mám asi tak vzít?" Zatvářil jsem se drsně. Měla to ráda. Pak jsem mávnul rukou: "Něco lehčího do lodě a suchý pak na večer, radši co nejmíň, páč máme dohromady jeden pytel." Kývla a usmála se... Pro ty oči bych plul třeba přes Niagaru!

Doma tuhla záplata na druhý pokus. Věřil jsem, že nyní vydrží. U Nikolky mne uvítala hromada prádla. Překvapen jsem si ji začal prohlížet. "Máš toho hodně, kotě, zkus něco vyhodit!" "Ale to přeci nejde, vždyť je to jen to nejnutnější..." Rezolutně jsem z komínku svršků vytáhnul troje manšestráky: "Na co to je?" "To mám jedny do lodě, jedny na souš a ještě jedny, kdybychom spolu někam šli..." "Kam bychom jako měli jít?", zeptal jsem se nechápavě a štítivě odhodil všechny kalhoty vedle na stůl. S rachotem se z nich vykutálely dvě kovové nádobky. "A tohle?" zděsil jsem se. "To je Lybar," usmála se bezelstně. Ježišmarja. Začal mi zvolna stoupat tlak.

Nakonec jsme ten loďák našlapali, ale byl to boj. Odtáhnul jsem ho domů na rameni a myslel na záplatu. Zítra se uvidí.

Ráno jsem do pytle přihodil pár ponožek, svetr a ešus, víc se mi tam už nevešlo. Celý den jsem myslel na záplatu a touha nafouknout člun se ve mně prala s hlasem rozumu, který radil - vydrž aspoň pár hodin navíc!

Zítra začíná voda, v pět ráno musím vstát a jít k Nikolce a potom už s p o l u na nádraží za partou. Krásný sen... Nastal večer. Mamka se dívala a já šlapal na nafukovadlo. Bok se nadouval jako vzducholoď a kromě syčení vzduchu bylo naprosté ticho. Šláp, šláp, šláp, šláp...

dusal jsem pravou nohou na želvu a bok už měl ty správné tvary. "Vydrží to!", zařval jsem a cvrnknul do bortu. Ozval se krásně čistý tón. Zašpuntoval jsem přívod a prohlížel si záplatu. Držela. Když tu náhle se mi zdálo... jako by... ne... to přece ne... že by se lepení trošku povolovalo... jen docela malinko... teď víc... Srdce mi prudce bušilo

P F F F F F F F F F F F !

Záhyby leklé gumy klesaly na podlahu ložnice. Bylo mi do breku. Opodál stojící lodní pytel se mi vysmíval, mamka mě uklidňovala.

Ale mám palici dubovou. A slepím to! A za každou cenu! Když si něco umanu, nevadí, že zbývá osm hodin času. Počal jsem míchat podivné cosi z několika lepidel, která jsem doma vyštrachal: supercement, kanagom, epoxy, resolvan a dokonce I vulkán - feťákův sen... Směska vzbuzovala důvěru a rychle tuhla. Očistil jsem styčné plochy, zdrsnil, namazal, přiložil záplatu, zatížil a odskotačil do postele. Ale nepodařilo se mi ani přivřít oči. Viděl jsem v duchu Nikolku, jak spí a jak se také těší, viděl jsem klidnou hladinu řeky a před sebou příď a na ní její dlouhé vlasy rozhozené přes hebká opálená záda. Spánek nepřicházel a já potmě sahal po pádlech a šátral po loďáku, abych uvěřil tomu,co nás čeká. Vzbudil jsem se dávno před zvoněním budíku. Jenom zkusit ještě naposled nafouknout loď. Záplata vypadá skvěle, drží jako přišitá. Začínám šlapat a nafukovat boční komoru člunu. Už je docela zformovaná, jen trochu dofouknout. Ještě trošku. Vydrží? Určitě vydrží. Musí vydržet!

P R Á S K !

1.místo - slezina psavců Bránov 1989